

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ

ЦЕНЕ ЗА СРЕДЉУ:
 ЗА ГОДИНУ 24 ДИНАРА, НА ПО ГОДИНЕ 12 ДИНАРА, НА ЧЕТВРТ ГОД. 6 ДИНАРА.
 ЗА ОСТАЛЕ СЕМЛАС НА БАНКОВНОМ ПОШТОМ:
 ЗА ГОДИНУ 30 ФРАНАКА, НА ПО ГОДИНЕ 15 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 8 ФР.
 ЗА ДУШТО-УГАРСКИ:
 ЗА ГОДИНУ 15 ФР. У БАНКИ, НА ПО ГОД. 8 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 4 ФР.
 ЗА СВЕ ОСТАЛЕ ДРЖАВЕ:
 ЗА ГОДИНУ 36 ФРАНАКА, НА ПО ГОДИНЕ 18 ФР., НА ЧЕТВРТ ГОД. 10 ФР.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ
 УТОРНИКОМ, ЧЕТВРТОМ, И НЕДЕЉОМ
 НА ЦЕЛОМ ТАБАКУ
 УРЕДНИШТВО И АДМИНИСТРАЦИЈА У КУЉИ Г. ТОМЕ АНДРЕЈЕВИЋА
 ОБИЛНУЛЕН ВЕНАЦ.

ЗА ОГЛАСЕ РАЧУНА СЕ:
 ПРВИ ПУТ 12 ДИНАРА ПАРА ОД РЕДА, А ПОСЛЕ СВАКИ ПУТ 6 ФР.
 ВА ПРИПОСЛАНО 50 ПАРА ДИНАРА ОД РЕДА.
 Рукописи шаљу се уредништву, а претплата администрацији
 „СРПСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ“.
 РУКОПИСИ НЕ ВРАЂАЈУ СЕ. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

НАПРЕДЊАЧКА ЖЕЛЕЗНИЦА.

III.

Ми смо одмах могли одговорити на „Званичну исправку“, којом се железничко одељење министарства грађевина подухватило да ослаби велико узбуђење што су га наша прва два чланка о „напредњачкој железници“ покренула у народу. Но како ми још нисмо завршили низ тих чланака, то ће се у даљем излагању јамачно наћи повода и даљим званичним исправкама, у толико пре, што ћемо ми сами бити приморани да се где-где обратимо влади ради обавештаја — то мислимо да је боље причекати свршетак ових чланака, па тек онда одговорити на све могуће „Званичне исправке“, да се пажња читалаца не би распарчала. У осталом нама се слути, као да ти чланци не би скоро дочекали свога краја, кад би се сваки неправилни поступак владе хтео чланцима пропратити и исправљати те би скоро боље било, ако се тако даље буде радило, отворити особити одељак у листу под горњим насловом.

До сад смо износили оне погрешке при грађењу напредњачке железнице, које се још могу поправити, ако не из основа, а оно бар наше примедбе могу допринети, да се те исте погрешке у даљем току радње не понављају. Имају, наравно, неки недостаци, које смо ми расправљали, што их се земља ипак не може опростити, докле год постоји напредњачка влада и док се год земљом управља из клуба „напредне странке“, над којом лебди дух Алексея Протова. Тај се недостатак оснива на немоћи и умној сиротињи „напредне странке“, по којој та странка нема човека који би како тако био способан да запреми место министра грађевина.

Но сад нам долази да се потужимо на једну невољу, којој неби било помоћи никаквом променом владе, кад нова влада не би била вољна или кадра да обори, по законитости својој и онако врло сумњив, пренос уговора. Но како ће то обарати у толико теже бити, што послови, који му драго били, буду даље напредовали, то ћемо се по свој прилици морати задовољити, ако народ из нашег разлагања те невоље поцрпе науку, да никад више и никоме за зубав не да себи солити памети кад се тиче његове кесе и његове коже.

На реду је да говоримо о цени напредњачке железнице, да видимо, колико ће Србија тај споменик на-

предњачке славе и бруке грдно и прегрдно преплатити.

Кад је оно опозиција у скуштини доказивала, у какав се кашарлук Србија улаже погодбом са злогласним Бонтуом, онда је влада још могла са своје охоло висине порицати рачун опозиције, могла је просто казати да је рачун опозиције погрешан, могла се задовољити да одговори на све прекоре једним „неће тако бити!“ или „биће мало разлике, ја...“ „Али сад, кад се већ влада отпочела, кад се зна шта влада плаћа, шта ли плаћају предузимачи, шта ли подпредузимачи, кад се зна пошто су радници и пошто је грађа, сад, кад се може, тако рећи, руком опипати колико је Србија оштећена нечувеним ценама којима се преплаћују Бонтуови наследници, сад, кад говоре бројеви и чињенице, сад не помаже просто порицање. Грдна рана на народном пмању отворена је и не да се више забашурити, само се још може жећи или ижећи.

Ми ћемо у овоме што иде изложити, по реду усвојеном у напредњачком уговору са Бонтуом, тачку по тачку, грађу по грађу, рад по рад, прво оне цене што их држава по уговору плаћа главном предузимачу, па за тим оне цене, које се за исте радове у другим земљама плаћају и по којима и главни предузимач и подпредузимачи имају још врло велику зараду. Све те цене које ћемо ми излагати и појединце и укупно, највеће су од уобичајених, а све су из реда много веће него што их главни предузимач Витали плаћа својима подпредузимачима. Ми зато стављамо тако високе цене да се види, да би предузимачко друштво и по њима имало још господску зараду, толику, да би и у том случају без икакве своје битне штете могло напустити забрану на царинске приходе државне. Напослетку ћемо изнети разлику између цена напредњачких и највећих уобичајених цена.

Прилог Б. конвенције од 22 јануара 1881 године приређује својом 1-ом тачком за студије — састав пројекта 3000 динара по километру, на сва 363 километра 1.089.000 динара. Ми рачунамо као највећу цену за тај посао половину, 1.500 динара по километру, за сву пругу 544.500 динара. Разлика би била 544.500 динара што је влада више одобрила за тај посао, него што је у најгорем случају требало платити. Коде је год познато, да се за тај рад нигде на беломе свету, бар ни у каквој европској држави, не плаћа више од

1.200 динара, тај ће видети да је наш ценовни предлог од 1.500 динара врло господски и да ми дајемо главном предузимачу још 300 динара по километру више бакшиша, него што га има другде. Још и то треба знати, да је већ обележено било куда ће траса да пролази, а тиме је главном предузимачу посао прилично олакшан, од прилике је са једном трећином мањи, јер је тим добио основу студије, на коју би иначе морао доста потрошити.

2. Под насловом „Састав персонала, путни трошкови и намештај“ стављено је у истом прилогу 1200 динара на километар, на 363 километра 435.600 динара.

Овај персонал што га је саставио главни предузимач Витали не стоји више, заједно са путним трошковима и намештајем, од 50.000 динара. Кад би се пак саставио из људи измеђбаних у своје послу и кад би се и за рад и за путне трошкове и за намештај добро наградили, могло би се изаћи на крај са 120.000 динара. Но ми хоћемо да предузимач има добру заслугу, те му зато дајемо и у тој ситној рубрици 500 динара по километру свега 181.500 динара. Ал напредњачка погодба, надманила је и ту издашну понуду и разлика је 254.100 динара, којом је сумом предузимач преплаћен и држава оштећена.

3. Прибор, колица и т. д. односи по погодби напредњачкој држави 8.500 дин. по километру, 3.085.500 динара. Сад се пак види, да сав тај материјал набављају себи подпредузимачи и по томе је јасно, да је тај сав новац дат као приде, управо **поклоњен** главном предузимачу, без икаквог основа и разлога. Видићемо, да ли се то може узети у рачун при одредби цене доњег строја.

4. За доњи строј потпорне зидове, утврђење обале и бокова одобрила је влада 51.000 динара по километру или на сва 363 километра 18.513.000 динара.

Ми рачунамо — увек најугодније по предузимача — па на сваку дуж метара (курент метар) да треба по 16 кубних метара земље и камена ископати и насути, то је највише. Ценимо један кубни метар 1.20 дин., а кубни метар камена по 2.70 дин. Рачунамо да треба у једној дуж метара 12 кубних метара земље и 4 кубна метра камена, свега дакле 16 кубних метара, од којих $\frac{3}{4}$ земље, а $\frac{1}{4}$ камена. Према томе један километар имаће 16.000 кубних метара, у којима 11.000 к. м. земље и 4.000 к. м. камена. Те

тако бисмо требали платити на 1 километар за земљу 14.400 дин., а за 4000 к. м. камена 10.800 дин. Још нам остаје да урачунамо у доњи строј кошкове на потпорне зидове на утврђење обале и бокова. То ће се морати радити на неколико места где је близу река. Но ми ћемо им дати више него што је потребно и замислићемо да ће за те радове потрошити на сваки километар 200 кубних метара камена а то је пре сувише него мало. Сваки кубни метар ценимо по 7 динара то значи 1.400 динара по километру.

По томе се види да се за доњи строј није требало више одобрити заједно са споредним пословима, од највише 26.600 динара по километру, или на сва 363 километра свега 9.655.800. По уговору напредњачке владе има земља за тај посао да плати 18.513.000.

Разлика је дакле између напредњачке цене и највеће цене која се при здравој свести могла дати: 8.856.200 словом: **осам милиона осам стотина педесет и седам хиљада и двеста динара**. Ту је разлику однела „мутна Марица“ Бонтуовога кајша.

Цене које смо ми овде метули највеће су што их ма који ијоле солидни предузимач може искати. Ми позивамо, или изазивамо на оглед све бутун виделовце, од министара па до последњег прапорца виделовачког, да нам докажу да то није тако, чак и у том случају кад урачунају подпредузимачима набавку прибора, колица и т. д.

(Свршиће се)

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД

Турска дипломатија изненадила је политички свет једним новим чином. Кад се најмање могло очекивати, кад већ нико није ни мислио да ће Турска закључити са Енглеском војну конвенцију; у сред рике топова и победе енглеског оружја у Мисру, — ево се јавља из Цариграда да је Саид-паша званично саопштио енглеском посланику код Порте, да Турска усваја енглески предлог за војну конвенцију и да је у савету султановом решено проглашење Араби-паше за бунтовника.

Ако се ово обистини и ако Турска у последњем часу не промени своје решење, онда стојимо пред једном важном значајном појавом. Познато је да се Турска противила закључењу војне конвенције са Енглеском нарочито из верозаконских обзира, што се бојала да тиме

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

не нашкоди угледу њеном у мухамеданском свету; из истих узрока одговорачила је и са проглашењем Араби паше за бунтовника, јер је страховала да ће тај мисирски вођа, који се и тако беше закљонио за веру мухамеданску и коме је лежало у интересу да распали фанатизам Мухамеданаца, у крајњем случају устати и против самог султана као носиоца достојанства и власти Калифе, те ће тако једним ударом уздрмати а можда и поништити положај султана у мухамеданском свету. Султан знајући врло добро да га је Европа напустила и да у хришћанском свету не може наћи ослона и пријатељства, имао је пуно право што се тако дуго опирао да стави на коцку верност и оданост својих мухамеданских народа. С тога, ако је сада, као што јављају, доиста пристао на конвенцију с Енглеском, ако је доиста потписао војену конвенцију са хришћанском државом против својих једноплеменника, против Мухамедове дечице, онда је само крајња нужда морала нагнати Абдул-Хамида и његове правверне саветнике на тај опасан корак. Јер потписавши ту кобну конвенцију султан се сам одрекао калифства, а од тог часа сви затучани правверни Мухамеданци морају у њему гледати крвника и душмана вере, имена и славе своје, јер против свега тога султан оружа своју правверну војску и шаље је да у друштву са Хришћанима убија правверне, да угуши устанак кога су представници мухамеданске мисли покренули.

То је један знак више, да ће се из мисирског питања излећи поново источно питање у свој страхоти својој, и да ће у том случају Европска Турска, — проигравши симпатије хришћанских држава, а том кобном конвенцијом и поуздање и веру у мухамеданском свету, — као што недавно рече руски лист „Нов. Времења“, распасти се у комаде и тиме се завршити петвековна перјода њеног господства у Европи.

— На грчко-турској граници догодило се пре неколико дана сукоб

између грчких и турских трупа. Услед тога прекинуто је грчки краљ своје путовање по Европи и враћа се натраг. Поговара се да је грчка влада решила, да се један део војске мобилизира и да се позове резерва под заставу. — До сад су искључиво српска племена давали непосредно повода да се источно питање покрене, зашто неби то једаред и Грци учинили?

— Енглези су код Касабина одржали знатну победу над Араби-пашом. Енглеска коњица посебна је неколико хиљада пешака Араби-пашини. Код Исаја је сам Араби-паша био напао на Енглезе, но и ту је индијска кавалеријска гарда починила чуда гонехи пријатеља, који се беше у дивље бегство одао. Енглези су отели 11 топова. Њихов губитак износи 120 које мртвих, које рањених.

— Разглашеног „Словена“, јакочвачког бискупа Штросмајера прогласише, као што јавља италијански лист „Пунголо“, римски пана у конзисторијалној седници 12. септембра о. г. за кардинала. То ће вазда ублажити тугу тог великог апостола словенског католичанства, што му пана није дозвољено да приликом прославе Кирила и Методија одслужи службу на словенском језику. Но хоће ли му повратити углед у словенском свету, то је са свим друго питање.

— Аустријски ћесар спрема се да походи тришанску изложбу. С њима ће ићи парича, наследник Рудолфа и овога жена Стефанија. Бечка влада ради свим силама да осигура ћесару демонстративан дочек од стране Срба и Словена тришанских. — Сироти Словени, за то су добри. Како Аустро-Угарска уме да се користи Србима и Словенима кад јој Италијани сметају? Нема сумње да ће се у другој прилици послужити Италијанима и другим којим народом против Словена. То се тако већ вековима тера. Докле ће ти народи бити играчка аустријске политике?

Питање Министру Финансије и посланику попу Крупежевићу.

Знамо да је пре месец дана и нешто више, примио Никола Крупежевић из министарства финансије око четири хиљаде дуката, што му је исплаћено на основу реквизиционих признаница.

Знамо врло добро, да Крупежевић није имао те признанице, што би он толико држави на име реквизиције дао био већ да је те признанице прекупио од појединих људи у Смедеревском округу махом од сиротиње.

Знамо, да је исплата ових реквизиција попу Крупежевићу пала баш у оно време, кад је и Савић из Ивањице протеже Алексе Протова такође исплаћено по реквизиционим признаницама.

Знајући све то ми питамо министра финансије:

1. Да ли је зато он предложио овај закон по коме се и неуредне признанице исплаћују (види члан 11 а., закона од 27 Јуна тек. г. Бр. 147 „Српских Новина“ од 7 Јула) да појединим *напредњачким посланицима* олакша овакву спекулацију са народном „мовином прекупиљућу реквизиционе признанице.

2. Зашто су се баш напредњачким посланицима — Крупежевићу и Алекси Протова (но Ужичанин је био изао претренијени на мету Савића уместо себе) исплаћивале ове реквизиције; а нарочито како је то смело бити плаћено Крупежевићу, као *прекупиљу Смедеревских реквизиционих признаница* над још *нису и пострадали крајеви Србије?*

3. Јели вољан Министар, сада после Ивањичке афере, наредити извиђај и о Крупежевићевим признаницама реквизиционим, јер и о њима се проносе крупи гласови о „часном“ попу-посланику Крупежевићу? А сам овог,

4. Пона Крупежевића, који је некада био толико „радикалан“, да се је чак и „ногама кретио“, питамо: да ли је он за то удеоко у „напредњачке“ да би му то олакшало његове неистојне и недовољне спекулације са народним знојем.

5. Зар је за то он гласао за онај закон о исплаћивању и неуредних признаница, да би могао на овај недовољни начин прекупом иезављаних признаница — доћи до „мало пара за државне касе“?

6. Како се таква спекулација са посланичким положајем слаже, са поштењем човека, свећеника и још и народног посланика?

7. Зар се тако он стара за народ да он, као *прекупиљу*, диже из државне касе онолику грдну суму, докле погорелци и други страдалци на граници морају да трпе највеће оскудице, што им се не

враћа све, што су некада жртвовали за спас отаџбине?

На све ово чекамо одговор од Крупежевића.

А међу тим тражимо да министар финансије имајући већ задовољно податак како се у једном крају Србије — ужичком округу — „напредњаци“ „поштено“ послужили оним његовим предлогом и датим упутствима, — одма нареди истрагу: какве су и Крупежевићеве признанице, те да видимо и „напредњачки“ Крупежевића, каквим се средствима служио, докле је могао доћи до онако великих народних пара?

Ако министар ово не учини одма и вајстроже, нека се не изненади, кад га у своје време, неспристрастан суд буде сматрао као помагача Крупежевићу; а ако министар не зна, каква следствена чекају помагача главном кривцу, може занатати свога колегу Мин. Правде, па ће му он вазда објаснити.

Неколико грађана

ДОПИСИ

Чачак 11 августа 1882 год.

За рефтер пречишћене „напредњачке“ полиције. Наравно јавили смо, како је и код нас извршена трансформација у особљу полицијских надлежности и том приликом нагласили, каква је разлика између бивших и садашњих полицајаца. Услед овога нашег дописа, измапо је један безимени дописник из Чачка, и у својем допису, штампаном у 23. броју повојне „Садашњости“ побринујући наше наводе поред осталих узео је у заштиту и злогласног Васи Јосиповића за кога рече, да је то један од најваљаних полицијских чиновника. Тако рече безимени дописник првојуте помијаре, а ми смо рекли: да је Васи Јосиповић чинио разне злоупотребе у Крајини док је био практиканат, — да је дошле у војном министарству крај и злоупотребљавао извесне документе од велике важности, — да је у округу Топличком почињо више злоупотреба, — да је затим побегао у Видин — где је у Бугарској служио велику суму новца украо, па и одоцуд стругао, — да је као практиканат начелства Пожаревачког превлашћен вршио неке наплате на новце потрошио а акта прикрио, — да је као писар начелства Чачанског превлашћено званичне документе, — поднео лажно извешће и тиме извесна лица оштетио, — да је у званичном послу у опште не поштен и т. д. и т. д.

Сад је питање: Које од нас о овоме Васи рекао истину, а ко неистину — ми, или дописник „Садашњости“?

За све што смо о овоме, прваог карактера човеку рекли, постоје званична акта, — постоје код Министра унутрашњих послова две приватне тужбе, — код касационог суда стоји на решењу подобно дело, па чак стоји и распис видинске Бугарске власти којим се тражи лопов Васи Јосиповић и обећава се награда омеко га се прокаже.

ЛИСТАК

МОДЕСТА МИЊОНОВА

ПРИПОВЕТКА

Х. Балзака

Превод с француског.

(НАСТАВАК)

Смело наместивши своју богату косу, не употребљавајући никакву маст, па издигнувши је на глави у облику куде, Елеонора показиваше гордо свој снежни врат, своје груди и плећа драгесна облика, своје голе очаравајуће мишице што су се завршивале чувеним рукама. Модеста, као и све херцегиниње противнице, виде у њој једну од оних жена, за које се вели: то је госпођа свијас! И заиста, у Елеонору видео је човек једну од оних великих госпођа, што су данас постале тако ретке у Француској. Хтели тумачити, шта је величавство у држави главе, шта је њено и нежно у том или оном повијању врата, шта је складно у кретању, достојанствено у држању, племенито у са-

вршеној сагласности појединости и целине, у оним мајсторима што су постале природне и са којих женска једна постаје света и велика: то хтели значило би разумјивати оно што је узвишено. Ова појезија ужива се као и Паганинова, а не тумаче јој се средства, јер причином је увек душа, која постаје видна. Херцегинја приклони главу да поздравил Елену и тетку јој, онда рече Дијани гласом веселим, чистим, без трага од узбуђености:

— Није ли време, херцегиньо, да се обучемо?

И она оде, праћена својом снахом и госпођицом Ерувилдом, које је обоје узеше испод руке. Полазећи она тихо говораше са матором девојком, која је приграј говорехи јој:

— Ви сте драгесни!

А то је хтели рећи: Ја сам вам савим одана за услугу, коју нам сад указујете.

Госпођица Дерувилова врати се да игра своју ролу као ухода и први њен поглед показа Канаалеу, да последња херцегиниња реч није била празна претња. Дипломатски шегрт виде, да му је знање сувише слабо за тако страшу борбу, те му општроумље поможе да се стави у положај слободан, ако и не достојан. Кад Ериест дође са Модестиним

руццем, он га узе испод руке и изведе на рудину.

— Драги пријатељу, рече му: ја сам човек не најнесрећнији, али најсмешнији у свету; зато ми треба твоја помоћ, да се извучем из осова пнезда, у које сам доспео. Модеста је демон; она је видела моју забуну, она се томе смеје, сад ми је поминила два ретка од једнога писма госпође Шолјијенце, које сам био тако луд да јој поверим; кад би их она показала, никад се ја више не помприх с Елеонором. Дакле види одмах и ништи ту хартију од Модесте и кажи јој од моје стране, да ја код ње немам никаквих намера, нити каквих претевција. Ја ратунам на жену нежност, на девојачку искреност, да ће се са мном понапати, као да се нигда видели нисмо: ја је молим, да ми не говори ни једну реч; ја је прикљивем, да према мени буде строга, а не усеђујем се да иштем од њене пакости мало саревњиве срчбе, чиме би ми особито помогла... Иди, ја те чекам овде.

Кад Ериест Лабријер оде натраг у салон, опази млада офицера од хаврске гарде, виконта Селиза, који је дошао из Росва да јави, да мадама мора да присуствује отварању парламента. Зна се, како је важна била ова уставна свечаност, кад је Карло Десети изговорио сво-

ју беседу окружен целом породицом, а госпођа Делановица и мадама присуствоваше томе у својој трибуни. Што је баш овај поклицар био одабран да изјави жаљење пријезино, то беше као најва према Дијани, јер се тада говорило, да је обожава овај лепо младић, син једнога министра, редовни племић коморски, кога је чекала сјајна будућност као јединца и наследника огромна богатства. Херцегинја Мофризезовица само је зато примала удварање виконтово, да би у прикладну светлост ставила године госпође Селизине, која, као што се говорило иза лепеца, беше јој украза срце лепога Луцијана Рибамире.

— Ја се надам, рече строга херцегинја младом офицеру, да ћете нам указати удовољство и остати у Розамбреју.

Ако је и отварала ушеса оговарању, побожна херцегинја затвараше очи на лаке послове својих гостију, које је херцег брижљиво спаривао; јер људи и не знају, шта све сносе ове врде женске, а све под извиком, да ће својом дуготрпеливошћу повратити забуделе овнице у обор.

— Ми смо, госпођо херцегинио, привиди рачун без наше уставне владавине, рече велики кољушар; а Розамбреји губи ту велику почит...

— А ми ћемо бити тим неусвањенији, рече велик један сух старац од својих

www.univ.rs

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Тодика за оно што смо казали о Васи а сад имамо да предамо јавности још неке заслуге г. Васине, са којима се може поносити само дописник „Садашњости“, а и вредно је, да се прибегне у тевер пречишћене полиције. Једва 5—6 месеца од како је са службом у Чачку, и за то време поред небројено угурсу-аука што је починио, пократи је и депозитну касу начелства. Да случајно „закониста“ није отиша ових дана на одсуство тешко да би му ко смео завити у рачуне — јер је велики љубимац г. Кочина: а овако после његова одласка нађе се — случајно — на прикривена акта по којима су наплате вршене и тако есап-битан нађе се: да је тај „одлични полицајц „напредњачке“ — пречишћене — полиције украо само 1500 динара разних државних прихода. Тодика је сума крађе до сада изађена а свет говори да ће бити и већа.

Какве ли ће мере надлежни противу „законисте“ предузети — видимоемо, но екат је, да је овај малер инвидер — Васиц јако онепокојно многе овдашње „виделовачке“ потруке а нарочито Брањлица ил спре — помоћника, — Матина ил спре капетана, и Туцака ил спре — писара среског; а већ за оне, којима је г. Васа дигао новаца на зајам или у еспау из дућана да и не говоримо. Прима продаоше обећана звања а други ће плакати за г. Васом. Оволико за ека, о законисти Васи: а сада да по-вемо даље.

Говораше се по овој вароши, да се и претходнику г. Васипом појавио у каси недостатак од ето и нешто више дуката, и то баш некако у оном време-у кад се вратио са одсуства из Београда и кад одмах по повратку авансова од писара начелства II класе, за писара среског. Зли језици говоре, као да је тај његов дефицит имао уштива на његово безпостепену авансовање код г. Богића; но уколико су ти гласови основани најбоље ће знати тај господин, а можда и г. Богић. Ми пак бележимо и ово тек колико успомене ради, с тим, да је дотични господин дефицит попунио зајмом, ког је код добрих људи нашао.

Сад још нешто.
Неки Велимир Ж. Протић беше до 1870 године почасни потпуричк у војеној служби а у почетку 79 год. постаде писар начелства окр. Нишког. На концу 1880 г. постаде писар начелства I класе, а да врши дужност среског писара у Морави рудничкој. Тек што је дошао на ново одређење у Мораву, и извршио неколико продаја, те дошао до приличне суме новаца, — буде на брзу руку позват у Ниш да попуни недоста-так у каси са којом је руковао; и он је позиву одмах следвао. Знао је колики му је недостатак, па је са толико и валда нешто више испразнио депозитну касу у Морави, и недостатак у Нишу попунио, а затим се вратио на дужност у Мораву. Није прошло 3—4 месеца а ваш Веља постаде потпуни срески писар у Ваљевској Мионици — при свем томе, што је се знало или је требало да се зна какве је трагове за собом оставио. Е, ама знате, он је на-предњак, па се за остало и не разбира. Дође време да позани на ново одређење у Мионицу. Ваља предати касу са којом је руковао, и он ју је неправну

предао. Све што је новаца примио и за-вело у књигу предао је, а за оно што је г. напредњак примио а неаводио у књигу и неостављао у касу, но у свој ден и тршио на „просветно“ цељи — није га нико ни питао. Тек по одласку г. Вељином на ново одређење нађе се — случајно — гомила новчаних акта стр-пачи у свежелеве свршене акта од пре неколико година, и кад је рачун скло-пљен нађено је, да је г. Веља од на-рода наплатио и утајило нешто више од 5000 динара! Мислите ли да је г. Веља за ово потразан на одговор? Јок сахрани Боже! Нешто он, нешто његов отац про-та пиљали су постепено на отплату, а г. Веља комотно је продужио званичан рад по истом шаблону и у Мионици, и тек пошто је и онамо воздига повећу суму новаца, предузета је истрага над њиме.

Е па ко сад може тврдити, да нема разлике између пређашњих и садањих полицајаца, и да није пречишћена поли-ција ама потпунице у правцу „видело-вачком“ —

За сада оволико, а канда ће другом приликом бити и крупнији ствари, — јер се нешто крушно иза брада ваља или по народски речено: „јако иде Мара са сватови“.

ВЕСТИ ИЗ НАРОДА

Из Ниша нам пишу, како је не само по варошима у новослобођеним крајевима, но и по селима народ огорчен противу „виделоваца.“ Они посланици који су били у већини и подпомагали „видело-вачку“ владу несеу ни да се покажу међу народом. Свуда се с нестрпљеном чекају нови општи избори, јер се од њих народ нада спасу од несносних прилика, што их створише „виделовци.“ Како се свет с њима пробуђила нема сумње да ће нови општи избори испасти у корист народну а противу „виделовца.“

Истина да „виделовачки“ агенти муте свуда по народу, не би ли га узловили своје вигоде, али народ окреће с прер-зрешем главу од тих лажних апостола, који хоће да га наведу на странпачицу несреће. „Виделовци“ су се са својим радом толико проиграли у народу, да их сада свако мрзи и презире. Њихове агитације могу само потенцирати народно огорчење, а никако нису у стању да из-аојују оно што њима иде у рачун.

Народ ће при новим општим избори-ма бирати само оне људе за своје по-славице, о којима је потпуно убеђен да ће својски и искрено заступати његове интересе и права, а од оних који су потпомагали „виделовце“ за цело неће бити ни један изабраг. О томе може сва-ки бити уверен ко познаје расположеј народни. Ако „виделовци“ ово не верују нека погледају мало шире у дубље по народу па ће се потпуно уверити. Њи-хови агенти истина њих лажу и обма-њују, да би само очували свој „комад.“

Народ је огорчен у највећој мери про-тиву „виделовца“ и он строго осуђује њихов штетан рад. Ко ово не верује нека зађе по народу па ће се на сва-ком корак уверити да је тако. А најзд нови општи избори осведочиће најасни-је да је овако као што ми овди ино-симо.

Из среза бело-паланачког јављају нам, како је народ тамо јако озлојеђен про-тиву двојице „виделоваца“ чиновника, ко-ји чине чуда и покоре, које народ није гледао ни под Турцима. Народ би по-днео тужбу против тих људи, али зна у напред да се неће ништа вајдати јер врана врши неће да копа очи, но оне све скупа кљуцају и прождиру народни зној и муку.

Шта та два „виделовца“ чине не да се неписати. Покори су њихови толики да не би требало ни један час да се трпе више у државној служби. Али они су зату-цане и слезне присталице „виделовачке“ па су им руке у свему одрешене. Тако то иде код „виделоваца“. Чини шта ти је воља, само потпомажи „странку“ па не бој се да ће те глава заболети. Све се на рачун партизанства може и све је дозвољено.

Жалосно је стање сиромаш народ до-живео. Место у недима своје мајке Ср-бије да дахне душом, он трпи више по под Турцима. Но ваља и томе замура бити краја, а оно што је народ забеле-жио у свој работ мораће се у своје време осудити.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

Са више страна из унутрашњости јав-љају нам наши успеници, како наш лист неуредно добијају. До нас није ни-какве кривце, јер ми свагда наш лист шаљемо нашим успеницима уредно. Ла-ко је погодити где нашег листа не стаје. Ревносно „виделовачки“ поштари и по-лицијске власти не ће уредно да лист раздају успеницима, него га задржавају при себи, деру и бацају, само да не би у народ продирао, јер „виделовцима“ не иде у рачун да свет чита критички и осуду њиховог „поштеног“ рада.

Наравно да противу овакових злоупотреба у вршењу званичних послова нема дела, јер бадава ће се ко тужити противу „виделовачких“ поштара и по-лицајаца, кад им се одозго неће ништа. Они све раде по мигу „са више“ па је сасвим природно да би свака тужба оста-тала без успеха.

„Виделовци“ мисле да ће се јавно мњење утишати тиме, ако се пресеце пут у народ опозиционим листовима, те су се за то и латили тих мера, које се морају у уставној земљи строго осуди-ти. Али каква уставност под „видело-“

цима?“ Пре ће се ватра и вода измиј-ти, но што ће „виделовци“ постати „у-чисте уставности“. Оно шта се са и ме родило, не може се лако искорени-ти.

Оволико смо виши за потребно да ј-чемо ради наших успеника; премда они сви знају шта је узрок што не бијају наш лист уредно.

Ми смо више пута дизали глас и противу тих злоупотреба „виделовачки-“ полицајаца и поштара, али шта је нај-кад се „виделовци“ ни на шта не об-ру но терају свуда своју самовољу. Е-ши читаоци нека се претрпе мало, ј-ваља ће и овом несносном стању би-краја, па ћемо се после рачунати за с-— И „Видело“ има образа да бра-„поштени“ кшеет са реквизиционим пр-званицима, у коме „чисте“ руке Алек-Протова играју главну улогу. Јадно „В-дело“ би хтело да докаже да није Д-ривиковић отишао за то у комисију да-могне Алексеј и компанији, да се ети забавури, како не би брук изишла-видик. Људи који би ијоле имали об-за, не би у оваким приликама, где-отворено пази у клопку, помаљали-беда зуба, но би се покрили и ћута-Али код „виделоваца“ је сасвим про-чно, они грају у благу и омет се ко-че и вичу да су они „поштени“. Нес-тници, зар ви мислите да је свет с-као сте ви, те не види ваша чуда и-коре. Не, не, ваши су покори толики-их морају и слези осетити.

„Виделовци“ су толико дрски да ј-прете и нама, да ће нам показати и-они знају о „нашим комисијама и ко-су биле наше „верне“ судије у коми-јама и у суђењу;“ па ће се они корем-служити фактима а не подметањем. С-лике дрскости нема нигде у свету, ви да сте што имали противу нас-вели би одавна, али немате ништа, вам ни измишљавања ни подметања-помажу, јер у слабочке правде руке-се окала оно што је светло као сун-Наше судије и комисије вајда су ра-ле правично и поштено не итедећи-кога. А наши „независни“ судије и „в-вичне“ комисије, само знају за парти-ство. А рад је наших партизана св-„чист“ и „поштен“, свуда ваши пар-зани умеју „поштено“ да „очисте“, комисије ваше и судије, морају саз-прикривају и ништа више. Кад би ва-комисије и власти радиле само нашим-ваше, ваш би Алексеј Протов са сво-куманијом одавна вукао гвождје, а не-био још слободан, да може удешава-како да се ствар забавури.

Не треба да је човек пророк, па да-напред погоди, како ће те ви сврши-и са „поштеним“ радом нашег Алек-Протова и куманије? Неће зацело Ал-кеу и компанију на глава заболети.

седамдесет и пет година, који је имао на себи одело од плаветне чоке и са допуштењем господња задржао је на гла-ви лочавку капу.

Ова личност, која је много напичила на херцега Бурбона, био је главом кнез Ка-дифан, велики ловац, један од последњих великаша француских. У који пар Ла-бријер попушаваше да оде на канабета да замоли Модесту на један часак на разговор, уђе унутра човек један од тридесет и осам година, мален, дебео и поспе обичав.

— Мој син, кнез Лудон, рече херце-гиња Вернељовица Модести, која на име младом лицу не могаше сакрити из-раз удивљења, кад виде, ко је носио име, што га је вајдејски ђенерал толико про-славио и својом смелошћу и мученичком смрћу својом.

Садашњи херцег Вернељ био је трећи син, кога је отац одвео био у емигра-цију и једина је остао жив од четворо деце.

— Гаспаре! рече херцегинја довиу-ши к себи свога сина.

Млади кнез дође на материну реч, а херцегинја настави показујући му Мо-десту:

— Госпођице Лабаста, сине мој.

Будући наследник, чија женива је-дљашком Делавеном била је већ удеше-

на, поздравил девојку и као да га њена лепота није овако удивила, као његовог оца. Ту је Модеста могла еравњивати данашњу омлађину са некадашњим стар-цима, јер стари кнез Кадифан већ јој је две три ласкаве речи казао, доказу-јући тиме, како се он исто тако влања женској као и краљевству. Херцег Ре-торе, најстарији син госпође Шолијеви-це, који је падао у очи са онга начи-на, који спаја продраљивост са неустру-чаванем, поздравео је Модесту, као и кнез Лудон, скоро кавалерски. Разлог овој разлици међу синовима и оневица долази можда отуда, што се наследнице не осећају више да су тако важне, као њихове мајке, па вапуштају терет моћи, видећи да су оне само сенка. Оцеви имају још ону углађеност, што је скоп-чана са њиховом нечицелом величином, као што сунце још алата врхове брдима, кад је све око њих већ у мраку.

Најпосле могаше Ериест да каже Мо-дести две речи и она се диже.

— Мала моја лепотице, сад ће вас одвести у нашу собу, рече херцегинја мислећи да ће Модеста ићи да се обла-чи и повуче за звонце.

Ериест одирати Модесту до великих степенца, представљајући јој молбу злосрећнога Каналиса, па покуша да је дирне, опсекујући јој Мелкијоров страх.

— Он љуби, видите! Он је роб, који је мислио да ће моћи поломити ланац.

— Љубави код овога грознога рачу-нара? зашта Модеста.

— Госпођице, ви сте сад на уласку у живот, ви му не знате још класне. Ваља опростити све недоследности јед-ном човеку, који се стави под власт жени старијој од њега, јер он онда није ту ништа. Помислите, колико је жртва поднео Каналис овој божици! Сад, он је толико сејао, да не може презрети жетву; херцегинја представља десет го-дина старња и среће. Ви сте учинили, да је овај песник на све заборавао, која, по несрећи, има више сујете него гордост; тек кад је опет видео госпођу Шолије, знао је шта ће загубити. Кад бисте знали Каналиса, ви бисте му по-могли. То је дете, које ће за увек по-реметити свој живот... Ви га назвасте рачунарем; али он рачуна врло рђаво, као што је тако код свају песника, који су људи од чства, пуни детињства, које као и децу засењава оно што се сјаје, па трче за њим... Он је миловао коње и слике, он је заволео славу, он продаје своје рубље, да би набавио ору-жје и намештај из времена ренесансе и Луја Петнаестог, а сад би хтело да дође до моћи. Хоћете ли рећи, да су те тричарије важне ствари?

— Доста, рече Модеста. Ходите, ј-че она опазивши свог оца, кога зов-макнувши на главом, да би имала њ-гову руку; ја ћу вам повратити она дв-ретка од писма; однесите их славном-мужу и уверите га, да ћу му сасвим и-жељи учинити; али уз једно условље. Ј-хоћу да му ни изразите сву моју хв-на уживању, што сам га имала гледа-ћи да се само мени за љубав игра ј-дан од најлешних комада немачкога т-атра. Ја сада знам, да Гетов ремек ни-је ни Фаусет ни проф Елмонг...

А како Ериест посматраше павоен-девојку са блесастим лице, настави он:

— То је Горкото Тасо! Кажите г-сподињу Каналису, нека то опет чита-додаде смењети се. Ја се ослањам ј-вас, да ћете то казати од речи до реч-вашем пријатељу, јер ово није никакв-пецивање, него правдање његовога пове-дења, с том разликом, да се надам, да-ће он, благодарети Елеовориној мавиго-сти, постати врло разборит човек.

(Наставље се)

бе проби овако као и други ваши партизани што су пролазили, који су се узхватили у „поштеном“ раду.

ИЗЈАВА

Не поричем, да постоји одбор „напредне странке“ у Смедеревској Јасеници, још од прошле године; но ко саставља тај одбор, то је питање, на које ћу ја, изазван, да одговорим јер то карактерише целу вашу странку.

Председник је одбора поп Крупежевац, који је и као свештеник и као поедник постао толико злогласан, да би боље било да није жив. А чланови су одбора: Поп Панта Банковић, зет онога Чумба што је свима земаљским судијама био осуђен на смрт за велеиздају; Јанко Јелић позната кајмакамска присталца, која се непрестано отима о кметство; Мата Ристић из Придвориче, који је више пута бегао у Аустрију због својих недела; Добра телеграфиста, који се поглавито занима сплеткама, а не својом дужношћу.

Ето какви људи и карактери представљају „напредну странку“ у Јасеници, де има 5.000 хиљада пореских глава. Решко напредњацима, ако их свуда оваци одбори заступају, а може се насигурно тврдити да им нису бољи ни по другим местима. И ако ја нисам тај за тога достављачи у „Виделу“ мисле да им је дао повода, опет кад они мене, јавно нападају и чекају да им кажем који је то народ викао на Крупежевића и дружину“, то ћу да кажем ово:

Жалосна вам мајка ако ви ни до сада не видите и не чујете који је тај народ што на вас виче! То је сав народ, мало и велико, и мушко и женско, им вас неколицине „напредњака.“ Што се хвалите како се збор напредне странке држи у Паланци и питате што се баш држи у том месту, где, знате, да су либерали једино у већини, мам да вам кажем ово:

Да ви нигде на другом месту у Јасеници нити би могли, нити смели држати аш збор осим Паланке, јер вас само могу да заштите прекобројни писари, телеграфисти и Гарашанина кум! Па и ту сте морали добро забравити врата. Јадни сте ви људи и сами по себи, а ш јаднији представници оне странке, јер ће сад морати да полагају рачуне пред народом српским за своја „славна дела.“

Застидно за сад, а ако вам је воља и лете изаћи са именом овако као ја, ада ћемо се по дуже разговарати и отпунити карактерисати.

Паланка 15. Августа 1882.

Степа Цветковић.

ДНЕВНИК

Страни.

Революер-журналиста Јулије Штајнда позван Пап, већ од више дана досађивао је барону Ацелу хтевши од њега да извуди новца. Забадава је претио, овај нехтеде чини ребаха дати. Штајнд јашине један Памелет против барона Ацела у ком га обасу са најнижим и најјаднијим погрдама и потворама. Он престо измисли да је Ацел ђидија и да проводи најнеморалнији живот, а поврх свега опише га да је садашњи чиниодр. Јоред тога памелета напише он једну „Оду“ у којој истог барона незаслужено глуми и хвали те га назива добротвором књижевности и вештине. Обадва ова писца тури у једну и исту куверту, приложи уз то и своју карту, на којој барону јави, да ће овај памелет штампа и ако му као претплату на његов лист е пошље 25 фр. и то у 10.000 комада да ће о св. Стефанској светковини у прошком врту међу људе делити, да ако окажа име протектора те светковине. Напротив, ако му речени новац пошље он ће „једно око затворити.“ и штампа ће ту оду, те јавности предати. Барон пошље по премудром Семиту, да му сутра дан тачно у 9 сахати ујутру у двор дође. — Безобразни чиниоци

професор Јулије Пап Штајнд дође сутра дан тачно у 9 сахати ујутру у палату баронову, уведу га у собу за пушење и ту га домаћин најљубазније дочека, даде му хавана цигару да запали, понуди му чајницу ликера. Професор се облизивао од задовољства, јер ребах не фали. Кад се мало науживао, онда га барон позове да седне крај писачег стола и да напише признаницу коју ће му он диктирати. Та чудновата признаница гласи:

Пријемна потврда.

Ја Јулије Пап-Штајнд изјављујем овим, да сам од господина барона Ацела, ког иначе дотле ни познавао нисам, више пута писмом изнуђивао новца, но ни на једно моје писмо не добих одговора, док нисам напоследку сам саставио памелет који барона погрђује, и који сам му послао. Када сам данас лично у палату баронову дошао да добијем одговор, даде ме барон преко два своје слуге на једну калуцу положити, и одчеми ми са себејом камијом добро избројаних 25 словом двадесет и пет корбача. Са овим потврђујем да је казна на мени извршена без опирања, него тако отербују и то, да сам са овом наредом за моју књижевну досадану радњу потпуно напуштен и да сам задовољан, и да нећу од г. барона више никада ништа потраживати.

Пошто ме је господин барон на даље о својој благонаклоности уверио, даде ме преко своје две слуге за уш узхватити и на врата мањоме избацивати.

У Будапешти 10 Августа 1882

Јулије Пап-Штајнд.

НВ. На мојим картама обично пишем Професор Јулије Пап, уредник „Будапештанског журнала“ и власник „Будапешти Тарогато“ корешидент немачких францезких и енглеских новина, транслатор политике, народне — економије, и белетристике књижевника.

Када је г. Професор ту признаницу написао, ухватише га слуге и повалише те му један оцели тих 25 кигирамих орубиш. Било је „ах вај герширен.“ али то не поможе, док није свих 25 корбача примио. После ове лекције добије професор сасвим ново новчато одело, рубља прекарне, нове ципеле и жељених 25 фр. Потом га послужнице са богатим доручком, и господин професор сео је за стол те се безбрижно наклонио, и сукао је понуђени бордо вино сасвим доброћудно, као да се није ништа ни догодило.

Напоследку при расстанку замоли семитски журналиста да му даду и старе његове хаљине, што му барон дозволи, осим чакшире, које је барон за својему измало. — Чива отиде задовољан, а и барон се потпуно задовољио, јер ту јединствену у свету признаницу, са панталована ставио је он међу своју збирку реткости; а преко њих укратио је у виду мачева оба псевија корбача, која су шарала по стражњем лицу чиниодрог журналисте Јулија Папа-Штајнда, Н.

ТЕЛЕГРАМИ

Враћа 19, августа (оригинална депеша) Две удјурисане кривнице за увреду кметова овдашњих и увреду краља — пропадоше на судовима. Једна јуче, друга данас. Брависимо напредњачка пречишћена полицијо на твојим подвизима за нашу личну сигурност.

ИСПРАВКА

У прошлом броју (121) погрешно је стављено у заглављу „уторак“, а треба да стоји „четвртак“.

Огласи ЗА ЂАКЕ

Примам ђаке на рану и квартир, упитати у штампарии код „Св. Саве“.

БЕЧКА ТРГОВАЧКА АКАДЕМИЈА
Основана године 1857
(Почасна диплома бечке изложбе 1873).
Пријем ђака у сва три разреда академијска као и у припремни разред бива од 1/12 до 1/12 Септембра о. г. свакодневно од 9 до 1 сата у подне, у кући бечке трговачке академије (Wien, Akademiestraße 12, одма до Кернтнер ринга).
Сертификати трговачки-академијачари примају се без испита за једнодипломне војнике — у Аустро-Угарској, ако су пре ступања у горњу академију свршили најмање 4 разреда гимназије или реалке са добрим успехом.
Влијаж извешћа даје радо академијски-директор. — Програми за 10 крајдара могу се добити у директоровој канцеларији или код портира у кући академије а на захтев и шаљу се.
Беч, у Августу 1882.
Бр. 86 3—3 АКАДЕМИЈСКИ ДИРЕКТОР
A. R. Sondorfer.

СТОТИНАМА ХИЉАДА ЉУДИ

ИМАЈУ ДА БЛАГОДАРЕ ЗА СВОЈУ ЛЕПУ И ГУСТУ КОСУ ЈЕДИНО И САМО Ц. К. И КР. УГАР. ИСКЉУЧ. ПРИВ.ИЛ.

Есенција за растење косе и браде

која уједино искоренује перут, а тако нето и уз то идућој помади на прави штајерских алпјиски трава или помади екстракта од ораја које фабрикује ц. к. и кр. уг. искључ. привил. патентна — фабрика.

M. A. HRDLICKA IN WIEN.
Wieden, Hauptstrasse № 36.

Незамисљиво је средство моја успешна есенција за растење косе и браде, која кад се редовно употребљује уз припомоћ помади из штајерске, трава а кратко време произведе и на најбелавијим местима изобилно косу у пробитној боји! Мнози младци за своје лепе пуне браде имају да захвале једино мојој есенцији за растење косе и браде.

Кад коса само овладе дејствује она већ кроф осам дана, а противу перути пошто се само 3 пута употребљује.

Најбоље и безбавно средство за бојење косе јесте „Копицинал“ (у коме нема ни најмање олова) који под гаранцијом боји косу у свима бојама, црно, црно и отворено црно и то за 10. минута, а претходно на и свешкобелог коси даје лепу црну боју. — При употреби „Копицинала“ препоручујем особито моју праву двогубо јако помади из екстракта од ораја, које имаде и у шипкама (косметика), а исто тако и моје зетјине из орајног екстракта за бојење и неговане косе.

МОЈА Ц. К. И КР. ИСКЉУЧ. ПРИВ.

ЕСЕНЦИЈА ЗА РАСТЕЊЕ КОСЕ И БРАДЕ

лечи радикално све случаје бодести косиног корена и за кратко време, осигурава обстанак косе до најдубље старости, пражатно дејствује на козу главе, предупрећује сваки бол главе и одлања нечистоу козу. Истина је да стотинама лица, који су били сасвим косе и беле, већ после 3 месеца, дакле за невероватно кратко време, беху обрадовани лепом бујном брадом и густом косом. — Имамо у рукама многобројне писмене захвалнице

Maria Anna Hrdlicka
Wieden, Hauptstrasse № 36, in Wien.

Ценовник:

- 1. велика албастерска флаша, двоструке јаке есенције за растење косе и телне фр. 8-50
1. мала флаша 2-
1. албастерска тегла помади из праве штајерске траве 1-50
1. праве помади из орајног екстракта 2-
Правна боја косе „Копицинал“ за црвену, црну, црну и отворену црну боју № 1. (плаве) № 2. (жуте) обе флаше од талдана а четкицама стају 4-
1. флаша зетјина за косу из орајног екстракта 1-
Помади у штапикама из орајног екстракта (косметика) 1-50
Напоми: из иностранства, само за готове новце, одма се одрицају.
За паковање рачунају се 30 крајдара више. 6.—13

МАТЕНИЈЕВ
ГИСХИБЛЕР
најчистији алкоолски
КИСЕЉАК
најбоље асталоко и крепеће
пиће
опробано средство при кашљу, вратним болестима, катару у стомаку и бешици.
ПАСТИЛЕ (шећер за сварипање)
Heinrich Mattoni, Karlsbad (Böhmen). 37-45

КУКУ МОЈУ У ЦЕТИЊСКОЈ улици свике два бела голуба валзаећу се у којој сада обитава Г. Арон Ничић зидану са простором башчом, буваром и свима удобностима за једну породицу од идућег Митрова дне издајем под кирију.
Коме треба нека се за погодбу обрати Г. Ђорђу Јовановићу пензиониром судии у кући вастритова улица бр. 29.
Јездимир Д. Четић председник
Бр. 166 1—3

КАФАНА И ГОСТИОНА код „Југ Богдана“, и два дућана удобна за бакалницу или дуванциницу, спрам тоскине чесме, издају се о Митрову-дне под кирију.
За цену и услове обратити се
Кости Н. Х. Селаковићу.
Бр. 163 3—3

НЕКОЛИКО ЛЕПИХ ВЕЛИКИХ ЛЕАНДЕРА има на продају. Ко је вољан купити нека се јави у штампарии код св. Саве.

КЕСА ДУВАНЦИЈСКИХ И БАКАЛСКИХ МОГУ СЕ ДОБИТИ У ШТАМПАРИЈИ КОД „СВ. САВЕ.“

КИСЕЛА ВОДА ФРИШКА Буквачка доноси се сваки седми дан, и продаје по 50 пара флаша од 5 литара у бакалској трговини

Б. А. Борисављевића спрам коларчетове пивнице у Београду.

У понедеоник, 23-г т. м., у 9 часова пре подне, даваће се погодношћу нарастос у саборној цркви поклојном.

СИМИ ИГУМЕНОВУ.

Ово јављамо свима пријатељима и поштоваоцима покојника, да изводе на парастосу присуствовати.

НЕКОЛИКО ПРИЈАТЕЉА ПОКОЈНИКОВИХ.